

3

Takuya OKAMOTO
Illust : SHIRABI

ทิวปายพิศมิตกษัตริย์โลก

ก๊วนฮาที่ศนศึกษาต่างโลก

Story : Takuya OKAMOTO
Illust : SHIRABII

ตัวอย่าง

ทิวบ
ฮา
ทัส
คิคุชิ
ต่าง
โลก
3

Takuya OKAMOTO
Illust : SHIRABI

สารบัญ

บทที่ 1 มาบรักษาเรื่องจุดหมายต่อไปกันเถอะ... 10

บทที่ 2 ถ้าพูดถึงของกินในการทัศนศึกษา... 40

บทที่ 3 ถ้าเดินทางอยู่ แล้วความเห็นต่างกับละก็... 94

บทที่ 4 ไปรวมพลกับหน่วยอื่นกันเถอะ... 123

บทที่ 5 มาค้นหาจุดเด่นของเพื่อน ๆ กันอีกรอบ... 152

บทที่ 6 มาเดินไอดอลพื้นเมืองกันเถอะ... 177

บทที่ 7 เข้าร่วมงานเทศกาลท้องถิ่นกันเถอะ... 211

บทที่ 8 ไปตามหาเพื่อนที่พลัดหลงไปกันดีกว่า... 243

บทที่ 9 เลิกทะเลาะกันตอนไปเที่ยวเถอะ... 274

บทส่งท้าย ... 306

มุนากาตะ สึโตะมุ

อิซุมิ โทกะ

ซากาฮาชิ ยูคิโนะ

คุโรฮานะ มิจิโอะ

อินโน อายะ

อิซึกิ ทาคาชิ

ชาวากิ โคสุเกะ

ฟรีดริชลา

แนะ นำ ตัวละคร

ชาวากิ โคสุเกะ

สายวัฒนธรรมผู้รักในศาสตร์หลากหลาย เปี่ยมความอยากรู้อยากเห็น
ขนานนามตัวเองว่าเป็น “น้ำมันหล่อลื่น” เป็นกรรมการการออกค่ายทัศนศึกษา

จินโน อายะ

นักเรียนดีเด่น เพื่อนสมัยเด็กของโคสุเกะ และเป็นหัวหน้าห้อง ด้วยอิทธิพลจากพ่อแม่จึงเก่งเรื่องบริหาร

อิสึมิ โทกะ

สาวน้อยนักดาบที่หลงรักวัฒนธรรมญี่ปุ่นหัวปักหัวปำ มีส่วนที่เป็นพงศดลืออยู่

อิซซึกิ ทาคาชิ

ผู้มองโลกในแง่ดีระดับท็อปคลาส

เวลาสนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งจะไม่สนว่าผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร เป็นมังกรได้ชั่วขณะ

คารานากาจิมะ มายุมิ

สาวน้อยนักแสดงอัจฉริยะที่เล่นได้ทุกบทบาท ปัจจุบันกำลังแสดงเป็นทริชซิลลา

คิมุระ ซินทาโร่

ตัวใจเกินครึ่งหนึ่งของห้อง มี “ศิลปะการเปลี่ยน” หลากหลาย ถูกทริชซิลลาปฏิบัติด้วยอย่างเจ็บแสบ

คุโรงาเนะ มิจิโอะ

แฟนพันธุ์แท้รถไฟหัวขบวน มีแฟนสาวที่ชอบรถบัส

ชาวากิ เคนจิ

เด็กหนุ่มเก่งเรื่องอาหาร กำลังใช้พวกก๊อบลินทำคัสทเลลล่า

ชาวากามิ ยูคิโนะ

สาวน้อยคลังเรียนที่มีผลการเรียนอยู่ในระดับท็อปของประเทศ

ทาคาราคะ โม

สาวน้อยวรรณกรรมที่อ่านนิยายแฟนตาซีเก่าใหม่จนเกลี้ยงแล้ว ตอนนี้เป็นเหมือนผู้กล้า

เท็นโค มาโฮโระ

นักมายากลอัจฉริยะซึ่งถูกชวนออกทีวีในอดีต

นาคันดาคาจิ รูอิอะ

เด็กสาวที่เป็นนางแบบจากทางบ้าน ถ่ายแบบลงนิตยสารวัยรุ่น

ฟูจิซากิ โทกะ

แฟนแรงก็ผู้มีสภาพจิตใจบอบบางเป็นพิเศษ หลอกผู้หญิงเก่ง

มารุยามะ ทาคูโร่

เกมเมอร์เดนตายที่พกสารพัดเครื่องเกมติดตัวไปออกค่ายทัศนศึกษาด้วย เชี่ยวชาญเรื่องเครื่องใช้ไฟฟ้า

มุนากาตะ สึโคมุ

ซูเปอร์นักเพาะกายม.ปลายหน้าแค้น ชอบกล้ำหน้าอกตัวเองเป็นพิเศษ

ทริชซิลลา

เจ้าหญิงของโลกที่พวกโคสุเกะมาเยือน ขึ้นชอว์วัฒนธรรมของโลกขึ้นมา

เลมเรีย

นักพยากรณ์ซึ่งหมายมั่นจะเป็นมิโกะในนครเทพพยากรณ์

บทที่ 1 มาปรึกษาเรื่องจุดหมายต่อไปกันเถอะ

แม้แต่เจ้ามังกรร้ายที่ทำให้หมู่บ้านเล็ก ๆ ในหุบเขาต้องทุกข์ทรมาน ก็ถูกขัดด้วยความรักและความจริงใจของเจ้าหญิง ผู้คิดคะเนถึงปวงชนและอาณาจักร จนร่างกายนั้นหายวับไปกับพื้นปฐพี

อีกทั้ง อัศวินพเนจรที่มาหาควดียังสร้างผลงานได้บ้างอะไรบ้าง

และด้วยประการฉะนี้ เจ้าหญิงผู้งดงามทั้งกายใจ กับพวกพ้องผู้คิดแต่เรื่องสนุกของพวกตนเอง ก็ได้ออกเดินทางไปยังจุดหมายในการผจญภัยครั้งต่อไป

เอ๊ะ จะมีการผจญภัยอันน่าอัศจรรย์แบบไหนรอพวกเจ้าหญิงฟรีลิลลาอยู่กันนะ

แต่ต้องไม่เป็นไรแน่ ๆ หากมีความรัก ความกล้าหาญ กับเงินและอำนาจ ไม่ว่าจะยากลำบากแบบไหนก็ก้าวข้ามไปได้ทั้งนั้นแหละ!

‘บันทึกการเดินทางของเจ้าหญิงฟรีลิลลา Episode 4 ~เอาเลย พยายามเข้านะ Dragons~’ จบ

เฉพาะคนจำภาษาซีเท่านั้นที่อ่านตอนต่อจากเจ้าหญิง

ฟรีลชีลาได้!

ด้วยรักและความขอบคุณแด่ราษฎรที่รักยิ่ง ปรีนเซส
ฟรีลชีลา

หลังเรื่องเจ้ามังกรนั้นผ่านไป พวกผมกลับมายังนคร-
พาณิซย์ และได้เวะมายังคฤหาสน์นายเทศมนตรีบัลซัค
เพราะไหนจะมีห้องหับส่วนตัว ไหนจะมีอาหาร ย่อมสะดวก
สบายกว่าที่พักแถวๆ นั้นเป็นไหนๆ

ตอนที่รับเหื่อพลาญเข้ามายังห้องอาหาร ฟรีลชีลาก็ก
กำลังยิ้มน้อยยิ้มใหญ่พร้อมกับตัวดปากกาทิ้งพอดี

“เขียนบันทึกการเดินทางลงโลกอีกแล้วหรือ”

พอหักไปจากข้างหลัง ฟรีลชีลาพลันสะดุ้งโหล่น
แล้วใช้ร่างกอบซ่อนม้วนกระดาษพร้อมกับหันมาทางนี้

“ไม่ได้ลงโลกซะหน่อย”

“งั้นเดี๋ยวขอตรวจละเอียดๆ เลยแล้วกัน”

“เราต่อต้านการเซ็นเซอร์! ต้องรักษาอิสรภาพในการ
แสดงออกเช!”

ฟรีลชีลาม้วนกระดาษเสร็จ ก็ซุกซ่อนไว้ในกระเป๋าสุด
พละไปเรียบร้อยแล้ว

“ว่าแต่เจ้าเองเถอะ เหงื่อออกแต่เข้าตรู่ ไปทำอะไรมา
ล่ะ เป็นพวกนอนเหื่อแตกพลั๊กๆ หรือ?”

“ไปกับอาจารย์อิลีมีมานิดหน่อยนะลิ”

“หือ? เปลี่ยนใจไปหาอิลีมีแล้วอะ? ช่างโลเลอย่างไม่น่าเชื่อถือ”

“ใช่ที่ไหนเล่า เคยบอกไปแล้วนี่ ว่าจะให้อิลีมีสอนศิลปะการต่อสู้ให้”

ดังนั้น ผมจึงไปซ้อมฟาดดาบไม้ที่สวนกับอาจารย์อิลีมีผู้มีไลฟ์สไตล์แบบคนตื่นตั้งแต่เช้าตรู่

“โอ้ จะว่าไปก็พูดอะไรแบบนั้นไว้นะ หลังคิดว่าแค่พูดไปงั้นๆ ตามสถานการณ์ แต่ซ้อมจริง ๆ ก็อึดนี่”

“ก็บอกไปแล้วไง ฉันตัดสินใจแล้วว่า จะเติบโตขึ้นระหว่างการเดินทางครั้งนี้แหละ!”

“ข้าวเช้าวันนี้เป็นอะไรกันนะ ถ้าเป็นไข่ต้ม เราชอบแบบแข็งๆ อะด้วยสิ”

“ฉันว่าตัวเองเป็นพวกถูกชมแล้วพัฒนาขึ้นนะ ไม่มีคอมเมนต์แบบ ‘ทำได้ดีเกินคาดเลยนี่’ ให้สักนิดเลยหรอ”

“ก็แค่วันเดียว จะให้พูดอะไรอะ”

“โอ๊ะ เจ้าหญิง! ขนาดเป็นกิจกรรมช่วงเช้าก็ยังขยันขันแข็งนะเนี่ย!”

ผู้ที่ร่าเริงและเสียงดังได้ตั้งแต่ไก่โห่คือ อิชชิกิ ทาคาชิ เขาเป็นเพื่อนร่วมชั้นที่เพิ่มเข้ามาในปาร์ตี้พวกเราหลังเหตุการณ์หมู่บ้านหุบเขามังกรเมื่อวันก่อน

“โอ้ มังกรผู้ขยันขันแข็ง เจ้าก็ไปซ้อมกับเขามาเหมือน

กันหรือ”

“ฉันไปให้กำลังใจชาวากิที่ตั้งใจจะวิวัฒนาการในเวลาอันสั้นมานะ! เซียร์แบบใส่สุดแรงเต็มเหนี่ยว ‘พยายามเข้า! ถ้าเป็นนายต้องทำได้ ถ้าเป็นนายต้องเป็นได้! มีแต่คนที่วาดภาพตัวเองในอุดมคติแล้วพยายามเข้าใกล้มันเท่านั้น ที่จะเป็นตัวเองที่วิวัฒนาการกว่าเมื่อวานได้! อย่าไปแพ้ตัวเองที่เอาแต่ล้ารอกเสียงอ่อนแอว่าจะยอมแพ้!’ แบบนี้แหละ! กิโนเคิร์ล¹ ไปเซียร์ไปอยู่ข้างๆ อะนะ!”

“โอ้ เป็นสายรลดั้งเดิม? หรือลวยซีลล่ะ?”

“ข้างเป็นคำถามที่ตื้นเขิน ลูกผู้ชายต้องเลือกซีลอยู่แล้ว”

“นั่นคุยกันไม่ได้ละ ต้องรลดั้งเดิมถึงจะสุดยอด”

“เรื่องเคิร์ลนี่ช่างมันเถอะ มาคุยเรื่องฉันกันเถอะนะ?”

ฉันไปพันดาบให้มาแหละ รวๆ ลองร้อยที่——”

“ไม่ต้อง ไม่ต้องเลย เจ้าพวกที่ไปซ่อมต๋อยเบื่องตันที่ยิมมวย แล้ววันรุ่งขึ้นมาอธิบายวิธีแยบซ้ายแบบไม้ๆ ให้เพื่อนร่วมชั้นฟังนะ ไม่ต้องพูดเลย การพิพาทกันของลัทธิเคิร์ลสำคัญกว่าเยอะ”

“อย่ามาพูดเหมือนคำเฉพาะในประวัติศาสตร์โลกนะ”

“โอ้ ชาวากิ ซ่อมโหดกับอัสมิเสร็จแล้วหรือ”

คราวนี้เป็นเจ้าบักล้ำคนหนึ่งในปาร์ตี้ มุนากาตะเผยร่างให้พวกเราเห็น

¹ ชื่ออีโชนซาวาโตะบรอกบรลชีส

“โอ้ว มุนากาตะ อรุณสวัสดิ์ อ๊ะ เมื่อก็ฟาดดาบไม้ที่สวนมา”

“จันทน์ต่อไปก็ได้เวลากลับแล้ว ก่อนมือเข้าฉันจะทำให้กลับเนื้อนายใหญ่ขึ้นแบบตัวต่อตัวก็แล้วกัน”

มุนากาตะยิ้มยิงฟันขาวแล้วตอบว่าผม แต่ผมยิ้มอ่อนกลับไป

“ไม่ละ เอ่อ พูดตรงๆ นะ ฟาดดาบไม้แขนเลยน่วมไปหมดแล้ว วันนี้ไม่ต้องฝึกกล้ามเนื้อก็ได้มั้ง ก็เน้นใจการฝึกซ้อม ถ้าทำมากเกินไปจะได้ผลตรงข้ามนี้ แหมจะว่าไป กล้ามเนื้อที่ได้จากการเล่นกล้ามก็ไม่เข้ากับวิชาในศิลปะการต่อสู้ด้วย”

“โอ้ หหมดแรงขึ้นมาอย่างไฉนเชียร ว่าไงๆ ก็เลยต้องการเราขึ้นมาใช่มะ”

ไม่ว่าพรึ่ดลิลลัสจะดีใจ หรือจะหงุดหงิด แต่อาจารย์ฮิลมินั้นนับว่าไม่ปรวนโอวเรื่อง ตั้งแต่วันแรกก็ทำเอาแขนอ่อนเปลี้ย หนังตรงฝ่ามือก็ลอกออกมาได้อีก ดังนั้นตามตรรกะแล้ว เพื่อให้ได้ประสิทธิผลที่ดีคือไม่ควรซ้อมไปมากกว่านี้อีก มันควรจะเป็นแบบนี้แหละ

“ฮ่าฮ่าฮ่า ไม่ต้องกังวลไปหรอก กล้ามมันไม่ใช่ที่แขนอย่างเดียว มันขึ้นที่หัวใจได้ด้วย”

“.....เดี๋ยวนะ พูดอะไรไม่รู้เรื่อง การฝึกกล้ามเนื้อควรจะเป็นอะไรที่ทำตามตรรกะกว่านี้ไม่ใช่หรออะ”

“ถ้าคิดโน่นคิดนี่ตามทฤษฎีไปซะหมด ร่างกายจะเป็นแบบนี้ได้ยังไงเล่า”

“มันเสียมารยาทกับนักกล้ำสายทฤษฎีทั่วโลกหรือเปล่า.....”

ขณะที่พยายามยักยักหนีการฝึกกล้ำเนื้ออยู่นั้น เจ้าบ่าวรถไฟหนึ่งในสมาชิกปาร์ตีย่างคุโรงาเนะที่น่าจะตื่นขึ้นมาพอดี ก็ปรากฏตัวขึ้นในห้องอาหาร

“ไม่ใช่ะ ซาวากิคุง ถ้าอยากเติบโตขึ้นก่อนการเดินทางครั้งนี้จบลง เราไม่มีเวลาว่างให้พักแม้แต่วันเดียวหรอกนะครับ บันทึกแผนที่ทางรถไฟก็ยังไม่ถึงไหนเลยนะครับ! อย่าว่าแต่รถไฟเอกชนเลย กระทั่งชื่อสถานีสายอะโมะโนะเตะก็ยังยำแย่ไม่มีเวลาว่างให้อู้หรอกครับ!”

“เอ่อ ไอ้เรื่องศิลปะการต่อสู้กับฝึกกล้ำเนื้อนี่ยังพอยอมๆ ไปได้เพราะฉันขอเอง แต่ความรู้เรื่องรถไฟนี่ไม่จำเป็นอะ เพราะงั้น....”

“วางใจเถอะครับ ผมคิด ‘ยามะโนะเตะคินนิคุง’ ซึ่งเป็นวิธีฝึกที่สามรวมฝึกกล้ำกับความรู้อะไรในเวลาเดียวกันได้มาแล้วครับ”

ไม่ได้การ คุณกันไม่รู้เรื่องสักกะนิด

“ไอ้ วิธีการตั้งชื่อขอไปที แบบเหมือนจะเกี่ยวกับอะไรสักอย่างแต่ก็เหมือนไม่เกี่ยวสักอย่าง เราชอบอะไรแบบนั้นนะ อธิบายเจ้าเกมลงทัณฑ์นั่นมาซิ”

เป็นการตั้งชื่อแนวเกมลงทัณฑ์จริง ๆ นั่นละ แต่เพราะงั้นแหละ ถึงไม่ยอมรับการฝึกพรรคนั้นขึ้นไปอีกชั้น

“เป็นเกียรตอย่างยิงที่ชื่นชมครับ ก็อย่างที่ท่านทราบ

เส้นยามะโนะเตะเป็นเส้นวงแหวนที่วนไปรอบๆ ใจกลางกรุงโตเกียวครับ โดยปกติแล้วจำนวนสถานีเส้นยามะโนะเตะมี 28 สถานี เราจะให้เขาบอกชื่อสถานีทีละแห่งๆ ตั้งแต่ต้นสายอย่างสถานีโอซากิ พร้อมกับวาดฟันไปทีละครั้งๆ ครับ ถ้าทำได้ถูกต้องก็จะจบแบบสั้นที่สุดคือ 28 ครั้ง แต่ถ้าผิดแม้แต่ครั้งเดียว รถไฟจะกลับไปที่ต้นสายครับผม”

“ว้าว—— สุดยอด—— สามารถขัดเกลากล้ามเนื้อกับความรู้อะไรก็ได้พร้อมกันนี้ สมเหตุสมผลมาก~ ต้องเอาไปบรรจุในหลักสูตรฝึกซ้อมทหารแล้ว~”

พริสซิลลากล่าวอย่างยิ้มแย้ม คิดว่าเป็นเรื่องคนอื่นสินะ

“พริสซิลลา เธอก็ว่างนี่นา จินมาทำด้วยกันสิ เอาแต่กินกับนอนคงจะอ้วนอานา”

“โทษทีนะ เดี๋ยวเราต้องทำงานสำคัญอย่างแยกชั้นบนล่างช็อกโกแลตพอลโล² ดังนั้นเราแก่งเป็นเพื่อนเจ้าไม่ได้หรอก เอาไว้เดี๋ยวเจ้ามาบอกความประทับใจที่มีต่อยามะโนะเตะคืนนี้คงให้ฟังก็พอ”

“เอาละ เริ่มกันโลด! กล้ามเนื้อมันไม่ได้สร้างในวันเดียว!”

พอตั้งท่าจะโดนกล้ามเนื้ออกกับรถไฟลากออกไปจากห้องอาหาร จินโน อายะ ผู้เป็นหัวหน้าห้องและเพื่อนสมัย

² ชานมช็อกโกแลตสีชมพูหน้าตาของบริษัทเมจิ

เด็ก กับซาคางามิ ยูคิโนะ สาวแฉ่งหนึ่งเดียวในปาร์ตี้ก็โผล่มา
“โคสุเกะ จะไปไหนตั้งแต่เช้าล่ะ?”

“ยามะโนะเตะคินนิคุง”

“ถึงจะไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร แต่พยายามเข้านะ”

เพื่อเป็นมนุษย์ที่เพื่อนสมัยเด็กคนนี้ออมรับ ผมถึงได้
ขอร้องทุกคนให้ช่วยฝึก แต่ตั้งแต่วันแรก หัวใจผมก็ทำท่าจะ
แหลกสลายแล้ว

“กลับมาตอนเวลาข้าวเข้าด้วยน้อ~”

เสียงพรึ่ดลาลอยมาข้างหลัง พร้อมกับโดนคู่หูกล้ำ
รถไฟลากตัวไป

แล้ววันหนึ่งในการศึกษาต่างโลกก็เริ่มต้นขึ้นเช่นนี้

“ทานซาคากิ เป็นอะไรไปหรือขอรับ สีน้าแลดูไม่ดี
เอาเลยเลย ให้เตรียมพวกอิลิกเซอร์ให้มัยขอรับ”

นายกเทศมนตรีบัลซัคผู้มิใบหน้าชั่วร้ายทักทายผมที่
หมดแรงพิงพนักเก้าอี้อยู่อย่างเป็นห่วงเป็นใย ในต่างโลกแห่ง
นี้ คนที่ใจดีมีแต่นายกเทศมนตรีนี้แหละ

“ไม่เป็นไรครับ..... เพราะผมตอบสถานีกัดจากสถานี
นิบิโรไม่ได้ ก็เลยไม่ได้ไปต่อ กล้ามเนื้อทั้งร่างก็เลยร้องลั่น
เท่านั้นแหละครับ.....”

ยามะโนะเตะคินนิคุงเป็นการฝึกซ้อมที่โหดร้ายเกินกว่า

ที่ผมคิดไว้นัก พอมาลองคิดดู การฝึกกล้ำมยิ่งจำนวนครั้งมาก ยิ่งทำให้ทรمانมากขึ้น กรณีที่ไม่สามารถวนรอบเส้นนยามะ-โนะเตะได้ตั้งแต่การลองครั้งแรก จำนวนครั้งก็จะยิ่งเพิ่มขึ้นไปเรื่อยๆ จนชะงักขยับไม่ได้ตั้งแต่ถ่านิต้นสายแล้วจบให้ไปสุดท้ายก็กลายเป็นการฝึกวิดพื้นจนถึงขีดสุด ไม่ได้เกี่ยวกับเส้นนยามะโนะเตะเลย

“ถ้าผ่านเส้นนยามะโนะเตะไปได้ ต่อไปจะเป็นเส้นโทโคโดคินนิคุงล่ะครับ”

“อย่างน้อยๆ ฉันทอยากให้สมองไม่ก็กลัวมenerimaภาระไปที่ละอย่าง.....”

ความปิติเพียงหนึ่งเดียวคืออาหารเข้าอ่วย ถ้ายังไงก็ต้องฝึกซ้อมละก็ แม้จะแค่นี้ดีก็ดี ก็อยากให้เป็นประโยชน์กับร่างกาย ผมจึงยัดอาหารเข้าตรงหน้าเข้าไปเรื่อยๆ เท่าที่จะยัดได้

“ว่าแต่ท่านพรินซ์ซิลลา หลังจากนี้จะมุ่งหน้าไปที่ไหนหรือขอรับ?”

ที่นายกเทศมนตรีถาม คือจุดหมายต่อไปของการทัศนศึกษานั่นเอง

“อืม นั่นนะสินะ ถึงมีเป้าหมายคือตามหาเพื่อนร่วมชั้นเจ้าพวกนี้ แต่ตอนนี้เบาะแสมันนอกตึงนั่นแหละ”

ครั้งก่อนพวกเราไปหมู่บ้านที่มังกรอาศัยอยู่โดยพึ่งพาข้อมูลเรื่องดาวตก จนเจอกับอิชซิกิ ทาคาชิได้ ทว่าหลังจากนั้นเป็นต้นมา ก็ไร้ซึ่งข้อมูลเกี่ยวข้องกับดาวตก ซ้ำร้ายประกาศ

ที่ทิ้งไว้ในร้านเหล้านครพาณิชย์ ดูเหมือนจะไม่ได้มีการตอบกลับอะไรเป็นพิเศษเลย

“เพราะงั้น ถ้าไม่มีเบาะแสอะไรเลยสักกะนิด เราว่ามุ่งหน้าไปเมืองคนเยอะๆ ท่องเที่ยวไปเรื่อย ๆ น่าจะดีที่สุด”

“นั่นสินะ อย่างนครพาณิชย์นี่ก็ใช่แหละค่ะ ถ้าเป็นสถานที่ที่ผู้คนเข้าๆ ออกๆ กันคับคั่ง คงรวบรวมข้อมูลเรื่องเพื่อนร่วมชั้นง่ายด้วย”

อายะจังเห็นด้วยกับความคิดพริสซิลลา พวกเราเองก็ไม่มีอะไรโต้แย้งเกี่ยวกับเรื่องนั้นเป็นพิเศษเหมือนกัน

พริสซิลลาก็เกาะไหล่ฉันมือ “โอ๊ะ ไข่ต้มแบบแข็ง” พิมพ์เสร็จก็พูดต่อ

“ถึงจะว่างั้น แต่เมืองใหญ่ๆ เนี่ย เมืองที่พอพัดพอสวยกับนครพาณิชย์แห่งนี้ไม่ได้มีเยอะซะด้วยสิ อีกอย่างถ้ามุ่งหน้าตามเส้นทางค้าขายคงไปๆ มาๆ ระหว่างเมืองที่มั่งคั่งได้แหละ แต่เร้วจำมันไม่มีแรงกระตุ้นใหญ่ๆ ให้สมกับเป็นการทัศนศึกษาเอาซะเลยแฮะ อุตส่าห์ได้ออกจากปราสาททั้งที เราก็อยากเห็นอะไรหลายๆ อย่างเหมือนกันนะ”

คำพูดพริสซิลลามีเหตุผลอยู่เหมือนกัน

แน่นอนว่าต่อให้มีแผนใหญ่เรื่องตามหาเพื่อนร่วมชั้น แต่อุตส่าห์ได้มาต่างโลกทั้งที โดยส่วนตัวก็อยากเห็นข้าวของเฉพาะตัวในโลกแห่งนี้เช่นกัน

“ต้องเลิกทำอะไรซ้ำซาก คงถึงเวลาเราต้องปรับปรุงการทัศนศึกษาให้ดีขึ้นแล้ว”

“เรื่องนั้นพวกเราเหมือนกัน มีแรงกระตุ้นมันสนุกกว่า แถมคนที่ออกเงินทุนการเดินทางทั้งหมดก็คือฟรีลิลลาด้วย ก็ใครพอความเห็นนั้นนะ แต่ให้เป็นรูปเป็นร่างคือ?”

“อืม ตั้งแต่โบราณกาลมา ถ้าพูดถึงการปรับปรุงให้ดีขึ้นก็ต้องเป็นความวาบหวิว อาหาร เบทเทิลทัวร์นาเมนต์อยู่แล้วสิ!”

“โบราณกาลโลกไหนนั่น”

เอาเหอะ ถ้าเป็นการ์ตูนในช่วงนี้ก็แทบไม่เห็นเบทเทิลทัวร์นาเมนต์หรอก

“ตึกตัก! การแข่งขันทัวร์นาเมนต์สวาปามพิชซ่าร้อนๆ ในชุดว่ายน้ำ! อืม นี่แหละ”

“ไม่ได้ประชุมโปรเจกต์การหาไรต์รอบดึกเพีย ว่าแต่กิจกรรมพรรคนั้น โลกนี้ก็มีด้วยอะ?”

“เราคิดว่า ‘ถ้ามีก็ดีนะ’ แหะละ”

“ถ้าไม่มีก็อย่าพูดเชะ”

ดันคาดหวังไปซะได้ ปัดโธ่

“โปรเจกต์อาหารที่แต่เดิมเริ่มในฐานะช่วงหนึ่งของรายการวาไรตี้ต้นถูกขยายเวลาขึ้นโดยไม่รู้ตัว รู้ตัวอีกทีก็กลายเป็นรายการทำโปรเจกต์กินข้าวไปทั้งดุ้นแล้ว ไอ้เจ้าภาพนั่นคืออะไกันนะ”

“ไม่รู้จักเว้ย—— ว่าแต่จะไปรู้จักได้ไงเล่า”

“แล้วก็อีกอย่าง พื้นฐานในพื้นฐานของการปรับปรุงเนี่ย มันต้องโยนตัวละครใหม่เข้ามานี่นะ เราเองก็รู้สึกเบื่อๆ

มุกกล้าม มุกรถไฟ กับมุกคนไร้ประโยชน์แล้วด้วยสิ เออมาแล้ว”

พริตติลลาเบี่ยงสายตาชั่วคราวไปทางทิมผู้ขาย

“ไม่ได้ทำตัวไร้ประโยชน์เพราะเป็นมุกเพี้ยน! ฉันไม่มีประโยชน์แบบจริงจังเลยต่างหาก!”

“โอ้! งั้นเราจะถามใหม่แล้วกัน”

“ฮ่าฮ่าฮ่า คาแรกเตอร์จิตจางก็ลำบากนะขอรับ”

รู้สึกถึงอันตรายจากการเปลี่ยนสมาชิกขึ้นมาหรือไร อิลิมถึงได้เริ่มใช้คาแรกเตอร์ที่พูดจาด้วยคำจั่วขอรับ

“เราว่าเจ้ามีข้อปึงเยอะไปแล้วละ ไม่แต่งเติมเกินจำเป็นจะดีกว่า มันจะทำให้ความเป็นเอกลักษณ์กระจัดกระจายเกินไปด้วย นี่เป็นคำแนะนำจากพริตติลลาP นะจ๊ะ”

เมื่อให้คำแนะนำกับอิลิมเสร็จ พริตติลลาจึงยื่นมือไปหาไข่ม่มฟองที่สอง ไม่ออกกำลังกายแท้ๆ แต่กินเยอะขนาดนี้ ได้ตั้งแต่เช้าเสีย

“เฮ้อเออะ เรื่องเปลี่ยนสมาชิกประจำนี่เอาไว้อ่อนแล้วกัน การตามเก็บเพื่อนร่วมชั้นก็เท่ากับการเพิ่มตัวละครใหม่นั้นแหละนะ ก็อย่างที่คิดแหละ ท่องเที่ยวแบบให้เรื่องนั้นเป็นเป้าหมายคือดีแล้วละ”

“แต่ถ้าเป็นแบบนั้น เรื่องก็วกกลับไปจุดเริ่มต้นนะสิ จะไม่กลายเป็นการเตร็ดเตร่ไปตามเมืองใหญ่ๆ หรือหะ”

ในขณะที่บทสนทนานกกลับมาครบรอบและให้ความเห็น ก็มีเสียงจากนายกเทศมนตรีปลั่งขึ้นมา

“จากนครพาณิชย์แห่งนี้ทางทิศเหนือไม่กี่กิโล

มีเมืองที่ถูกเรียกขานกันว่านครเทพพยากรณ์อยู่นะขอรับ เอา
เป็นว่าลองไปเยือนที่นั่นดูมั้ยละขอรับ”

นายกเทศมนตรีพูดเข้าเรื่องด้วยใบหน้าหลอน ๆ

แน่นอนว่าพวกเราไม่รู้จักเมืองแบบนั้นกันอยู่แล้ว
สายตาก็ไปรวมกันที่ฟริสซิลลา ซึ่งเป็นคนหนึ่งในบรรดาผู้ร่วม
โต๊ะที่อาศัยอยู่ในโลกนี้

และท้ายที่สุด ปฏิกริยาจากฟริสซิลลาก็เป็นอะไรที่ไม่
หอมหวานสักเท่าไร

“อู~ นครเทพพยากรณ์ที่ว่า เจ้าเมือง همینสาบไม่
หอมที่พวกหมอดู พวกนักแสงบุญรวมตัวกันนี้ คนหนุ่มสาว
อย่างเราแสวงหาแรงกระตุ้นที่น่าตื่นเต้นและเลือดลมสูบฉีดเนื้อ
เต้นมากกว่านี้นะ”

“ที่เป็นรูปธรรมคือแบบไหนละ นอกจากการแข่งขัน
ทัวร์นาเมนต์สวาปามพืชผักร้อน ๆ ในชุดว่ายน้ำ”

“อย่างแรกก็สาวที่มันอร่อย ๆ! แล้วก็เพลง เต้นรำ เสี่ยง
เจี้ยวจ้าวตั้งกระหึ่ม ดูประลองดาบประลองหมัดก็ดีนะ”

ที่ฟริสซิลลาได้เรียงมามีแต่สิ่งบันเทิงทั่ว ๆ ไปทั้งนั้น แต่
เหมาะกับคนหนุ่มสาวกว่าไปตระเวนวัดดวงศาลเจ้าจริง ๆ นั้น
แหละ

“อาหารดี ๆ คอนเสิร์ต แล้วก็ดูกีฬาสินะ ในคอร์สทัศน-
ศึกษาก็ใส่ของแบบนั้นมาเหมือนกัน”

อย่างหมู่บ้านมังกรเมื่อวันก่อน ณ ตอนนั้นก็เหมือนกับ
สวนสัตว์ที่สร้างใหม่โดยให้ป็นเขาได้สินะ ถึงระดับความอันตราย

กับขนาดของสัตว์ที่สัมผัสได้จะคนละชั้นไปนิดหนึ่ง

“อาจเป็นเมืองที่ไม่ได้ดึงดูดใจคนหนุ่มสาวสักเท่าไร
จริง ๆ แหละขอรับ ทว่าที่กระผมแนะนำเมืองนั้นให้ มันมี
เหตุผล เพราะเมืองนั้นมีมิโกะแห่งเทพพยากรณ์อยู่ขอรับ”

“มิโกะแห่งเทพพยากรณ์?”

“——โอ้ มิวรีนั้นอยู่ด้วยนี่นะ!”

คำพูดนายกเทศมนตรีทำให้พริสซิลลาเปลี่ยนสีหน้า
แล้วทบทวน

ส่วนนายกเทศมนตรียิ้มชี้ร่างผู้พลางอธิบายต่อ

“นครเทพพยากรณ์เป็นเมืองที่บูชามิโกะผู้สดับฟัง
วจนะจากเทพเจ้าขอรับ”

“วจนะจากเทพเจ้า... หมายถึงการทำนายหรือครับ?”

“ในความหมายกว้าง ๆ ก็คงเรียกเช่นนั้นได้ขอรับ แต่
ในโลกแห่งนี้ ในบรรดานักพยากรณ์ที่มีอยู่จำนวนมาก คนที่
มีความสามารถสูงสุดก็คือมิโกะเมืองนั้นแหละขอรับ ผู้กล้าที่
ร่วมเดินทางช่วยโลกพร้อมกับบรรพบุรุษท่านพริสซิลลา หรือ
กล่าวคือท่านเทพอาคันตุกะคนแรกที่หลงเหลืออยู่ในตำนาน
เขาเองก็ถูกเล่าขานว่าบุกเบิกโชคชะตาตนและปราบจอมมาร
ได้ด้วยเทพพยากรณ์จากมิโกะเมื่อพันปีก่อนขอรับ อีกทั้ง
ตอนนั้นวงศ์วานของมิโกะผู้นั้นก็ยังสืบช่วงต่อกันมาเรื่อย ๆ แม้
แต่ในเวลานี้ เรื่องสำคัญ ๆ ทางการเมืองของอาณาจักร ก็กลายเป็น
ธรรมเนียมว่าต้องถามคำพยากรณ์จากมิโกะไปแล้วเลย
ขอรับ”

พริตซิลลาพยักหน้าคล้ายเห็นพ้องกับคำพูดนายกเทศมนตรี

“แน่นอนว่า ปัจจุบันไม่ได้ตัดสินใจเรื่องการเมืองทุกอย่างด้วยเทพพยากรณ์หรอก แต่เรื่องที่เทพพยากรณ์ของมิโกะเป็นแนวทางในการปกครองก็มีมากแหละ ให้มิโกะที่ทำนายตำแหน่งที่อยู่เพื่อนร่วมชั้นก็เป็นแผนที่ดีเสียว”

“ประเดี๋ยวก่อน ถึงจะว่างั้นก็เหอะ สรุปก็คือคุณคงไม่ใช่เธอ? ต่อให้ฉันเคารพเรื่องที่ว่าวัฒนธรรมแบบนั้นมันฝังรากลึกในโลกนี้ไปแล้ว แต่จะให้ฟังพาเรื่องนั้นเพื่อค้นหาเพื่อนร่วมชั้น มันก็.....”

ผมหันหน้าไปหาอายะจังซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ เพื่อให้เห็นด้วยกับความเห็นตน

“ส่วนฉัน อืม... ฉันว่าเป็นความคิดที่ดีนะ ตัวฉันเองถ้าเป็นตอนที่อยู่ญี่ปุ่น ก็รุดตามหาเพื่อนด้วยการทำนายเนี่ย คิดว่าฉันคงไม่เห็นด้วยแน่ๆ แต่โลกใบนี้เป็นโลกที่มีสิ่งที่เป็นโลกของเราคงคิดไม่ถึงอย่างพวกเวทมนตร์อยู่ไม่ใช่หรือ หากเป็นโลกแบบนั้น ฉันว่าการฟังพาสังเห็นธรรมชาติแบบเทพพยากรณ์ก็สมเหตุสมผลอยู่นะ ไม่นะ ถ้าเป็นโลกใบนี้ มันไม่ใช่เรื่องเห็นธรรมชาติหรืออะไรเลย เป็นความสมเหตุสมผลในแบบของโลกใบนี้นั่นแหละ”

“เข้าเมืองตาหลิ่ว ต้องหลิ่วตาตามสินะ”

“อีกอย่าง ณ จุดๆ นี้ เราก็ไม่มีเบาะแสอะไรเลยไม่ใช่หรือ งั้นลองทำตามวิถีของโลกใบนี้ก็นับว่าเป็นวิธีหนึ่งนี่”

“ถึงกระผมจะพูดแนะนำเอง แต่จะว่าไม่มีเรื่องติดใจอะไรเลยก็ไม่ใช่หรือครับ”

“เรื่องที่ติดใจ?”

“เพราะเป็นแค่เรื่องเล่าลือกัน นั่นให้ฟังในฐานะข่าวลืออย่างหนึ่งที่ลอยไปลอยมาในนครพาดิษย์แล้วกันครับ กระผมได้ยินมาว่าเมืองเทพพยากรณ์ที่ว่า ตอนนี้มีบรรยากาศไม่สงบครับ”

“ไม่สงบ? จะบอกว่าในเมืองไม่ปลอดภัยหรือ”

พริตซิลลาขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้วถามกลับ

“เปล่าครับ ดูเหมือนเป็นเมืองเงียบๆ สงบสุขเหมือนปกตินี้ละครับ แต่ว่า... ครึ่งปีก่อนเป็นต้นมา กลับมีลัทธิประหลาดขยายไปทั่ว... กระผมได้ยินข่าวลือแบบนั้นมาครับ”

“ลัทธิลึนะ?”

“ครับ อาณาจักรเราใช้ว่าจะกำหนดศาสนาประจำชาติเอาไว้ ดังนั้นเรื่องศรัทธาจึงอิสระเสรีครับ ทว่า เรื่องบูชาลัทธิมารนั้นเป็นสิ่งต้องห้าม และศรัทธาประเภทนั้นก็กำลังแพร่ขยายอยู่ที่ใดสักแห่งของนครเทพพยากรณ์ครับ... ทว่า หากสภาพภายนอกไม่มีอะไรแปลกๆ อันใด แต่ยังเป็นข่าวลือในหมู่พ่อค้าเร่ได้ กระผมว่าระวังไว้จะดีกว่า”

“อืม เอาเหอะ มีบรรยากาศไม่สงบเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็สนุกไปอีกแบบแหละ อย่างที่นายกเทศมนตรีบอก นครเทพพยากรณ์เป็นเมืองที่มีโกะปกครองมาตั้งแต่โบราณ โบราณ ถึงปัจจุบัน

จะยังเป็นดินแดนอาณาจักรเราก็จริง แต่ตัวประวัติศาสตร์นี่
เก่าแก่กว่าอาณาจักรเราซะอีก เพราะเหตุนี้ วิหารกลางที่มีโกะ
อาศัยอยู่ ไปจนถึงพวกร่องรอยทางประวัติศาสตร์อันมีประวัติ
ความเป็นมาเลยมีจำนวนเยอะแยะไปหมด บอกตรงๆ นะ เรา
ไม่ได้สนใจอะไรขนาดนั้นหรอก แต่ในฐานะคอร์สการทัศน-
ศึกษา นี่นับว่าเป็นสายหลักในสายหลักเลยไม่ใช่หรือ”

“จะว่าไป แต่เดิมการทัศนศึกษาก่อนจะมาต่างโลก ที่
หมายพวกเราก็คือเป็นเมืองเก่าพันปีอย่างเกียวโต แน่่อนว่า
วัดวาศาลเจ้าก็ถูกรวมไว้ในคอร์สท่องเที่ยวด้วย พอมาคิดดู
ไปไหว้วิหารในต่างโลกก็น่าสนุกไปอีกแบบเหมือนกันนะนี่”

ฟรีลิลลารับคำพูดผม พร้อมกับปลุกขึ้นตบโต๊ะ

“งั้นก็ตัดสินใจแล้วนะ! เป้าหมายต่อไปคือนครเทพ-
พยากรณ์!”

เรื่องโยธาของอาณาจักรแห่งนี้ค่อนข้างจะอยู่ในระดับ
มาตรฐาน ต่อให้อยู่ในรถม้าซึ่งวิ่งด้วยความเร็วสูง เราก็แทบ
ไม่รู้สึกลั่นไหวจนไม่สบายตัวแต่อย่างใด แน่่อนว่าแรงสั่น
น้อยๆ นั้นถ่ายทอดมาถึงร่างกายแบบไม่ปกติอยู่บ้าง แต่สำหรับ
ร่างกายที่เหนียวล้า แรงกระตุ้นแบบนั้นกลับทำให้รู้สึกดี

“ชาวากิเอ้อย อยู่ระหว่างเดินทางทัศนศึกษาแสนสนุก
แท้ๆ ทำหน้าทำตาเบื่อโลกขนาดนั้น เป็นอะไรไปเล่า ช่วงเดิน

ทางระหว่างทัศนศึกษาเป็นโอกาสสุดยอดเยี่ยมในการผูกสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้นให้ลึกซึ้งไม่ใช่เหรอ ได้ยินมาว่าช่วงนี้ต่างหากที่เป็นพอยท์หลักในการทัศนศึกษา นี่ ยิ่งกว่าเวลาไปตระเวนตามสถานที่หรือโบราณสถานดังๆ ซะอีก”

พริสซิลลาพูดกับผมที่กำลังหมดแรงเอนตัวพิงหน้าต่างรถม้า

“ทำตัวให้สดชื่นกว่านี้น่า พาบบริวารน่าสมเพชแบบนี้มาด้วย มันทำให้เราอายุรู้เปล่า”

ผมตอบสนองพริสซิลลาที่พูดจางว้างกำมัทั้งที่ตัวยังพึ่งผืน

“ใครเป็นบริวารกัน ช่วยไม่ได้นี่ ทั้งฟาดดาบไม้ ทั้งฝึกกล้ามเนื้อ ทั้งท่องสถานีสหายยามะโนะเตะะ แล้วหลังจากข้าวเช้า ยังมีตึกวิทยุคุณครูคาเคางามิอีก กล้ามเนื้อทั่วร่างพ่วงมันสมองลั่นไปหมดแล้วนี่”

ผมพูดพลางปล่อยตัวไปตามแรงลั่นไหวเบาๆ ของรถม้า

“จริงเรื่อ ไม่ได้จะพูดว่า ‘พยายามอยู่คร้าบ’ หรืออะไรนะ ทำเป็นแสดงออกว่าอ่อนแรง แล้วรอให้เค้าเป็นห่วงบ้าง ชมบ้าง ถูกเปล่า”

ยัยนี ดันทายถูกซะครึ่งหนึ่งเลย สมแล้วที่เป็นเจ้าหญิงดูถูกสายตาในการสังเกตคนของยัยนีไม่ได้เลย

“หัวหน้าห้องคิดว่าไง”

พริสซิลลาโยนบทสนทนาไปทางจินโน อายะ หัวหน้า

ห้องซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ผม

“อืม— ฉันว่าพยายามอยู่จริง ๆ นะ”

อายะจึงตอบพริตซิลลาที่ทำตัวมีพิรุณด้วยรอยยิ้ม

สมแล้วที่เป็นเพื่อนสมัยเด็กผม ช่างใจดี! ผมก่าหมัด
แน่นในใจทั้งสภาพเขาโรยรา

“โคสุเกะนะ ตั้งแต่สมัยอนุบาล ไม่ว่าจะทำอะไร ช่วง
สามวันแรกก็พยายามมาก ๆ ทั้งนั้นแหละนะ ทีมฟุตบอลเยาวชน
บ้าง เรียนยิมนาสติกบ้าง โรงเรียนสอนพิเศษบ้าง ทำงานพิเศษ
ที่ร้านแฮมเบอร์เกอร์บ้าง แต่พอผ่านไปไม่กี่เดือนก็ยอมแพ้แหละ”

สมแล้วที่เป็นเพื่อนสมัยเด็กผม ช่างรู้ละเอียดกระทั่ง
เรื่องประวัติไม่เอาค่า

“โอ้ จอมเวทสามวัน”

“จะบอกว่าสงฆ์สามวัน” ลีนะ”

พระสงฆ์กับจอมเวทเป็นของแบบเดียวกันแหละ นั่น
น่าสงสัยอยู่ แต่ก็คงหลุดไป ที่ใกล้เคียงกับพระสงฆ์เนี่ย มัน
นักบุญหรือเปล่า? ไมลี จะอะไรก็ช่างเถอะ

“ว่าแต่ก่อนหน้านี้ถามไปแล้วก็จริงแหละ คือจะฝึกไป
เพื่ออะไรนะ เราจะไม่บอกว่าอย่าฝึกเลยหรอคะ แต่แค่เอา
สักเรื่องหนึ่งไม่ดีกว่าเรอะ”

“เพราะไม่รู้ว่าจะเป็นอย่างอื่นได้นั้นละ ถึงได้ทำไปเท่าที่ทำ
ได้นะลี จะว่าไปแต่ไหนแต่ไรเนี่ย เจ้าคนที่รู้ว่าตัวเองอยากเป็น

³ คำว่ามนุษย์หุ่น หมายถึงคนที่ทำอะไรก็เปื้อนและล้มเลิกผ่านในระยะเวลาไม่เกินสามวัน

อะไร จะเป็นอะไรได้เนี่ย มันมีมากขนาดนั้นเลยหรอ”

พอมพูดไป พริตซิลลา ก็พ่นลมทางจมูกคล้ายกับจะ
ว่าไง

“ถ้าอยากถามคำถามที่มีแต่หน้าไม่มีเนื้อน่าสะเทือนใจ
พรรคนั้น แทนที่จะถามเรา ไปถามเจ้ามังกรผู้กระตือรือร้น
ไม่ดีกว่าหรอ”

พริตซิลลา ยืนคางไปทางอิชซิก ทาคาชิซึ่งเพิ่มมาใน
ปาร์ตี้ตั้งแต่การเดินทางครั้งนี้เป็นต้นไป

“ที่สำคัญว่า มาเล่นเต็มสกายามะโนะเตะอะไร
ทำนองนั้นกันเหอะ ประเภทสไลม์ตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน!”

“สกายามะโนะเตะนี่พอเหอะ..... ฉันไม่อยากจะดม
ลักพัก แล้วอีกอย่าง ฉันจะไปรู้จักประเภทสไลม์ในโลกใบนี้
อะไรนั้นได้ไงแล้ว นานๆ ที่คุยัลฟ์เพหะระกับบิรวารบ้างน่า”

“เฮ้~”

“จริงด้วย ฉันให้เยลลี่น้ำผลไม้ก็แล้วกัน”

“นี่เธอๆ ขอเราพูดอะไรก่อนนะ มาเล่นถามตอบอะไร
สะเทือนอารมณ์กันเหอะ นี่เป็นเวลาคุยของพวกเขาเรียวี่รุ่นอายุ
หลักสิบเสียนา”

พริตซิลลาพูดด้วยวิธีการพูดอันน่าหงุดหงิด พร้อมกับ
ยื่นมือดึงเยลลี่ที่ผสมยื่นให้ ปานสุนัขที่กำลังแก่งทาง

“พริตซิลลา เธอไม่มีอะไรที่อยากเป็นในอนาคตเลย
หรอ?”

“เยลลี่”

“ฟังหน่อยเซ”

“เอลลี เอลลี”

พอผมจ้องเขม็ง ฟรีลซิลลา ก็เคียวเอลลีแล้วกลืนลงไป

“อืม ถึงจะบอกว่าอยากเป็นอะไร แต่เราก็เป็นเจ้าหญิงมาตั้งแต่เกิดนะ แล้วเราก็ไม่เคยคิดว่าจะเป็นอะไรได้นอกจากเจ้าหญิง เกมไม่คิดว่าอยากเป็นด้วย การศึกษาที่เรียนๆ มา ก็แบบนั้นอีก เอาตรงๆ อาชีพอื่นที่มีเสน่ห์มากกว่าเจ้าหญิงก็ไม่มีอีกต่างหากแหละ แต่กินะ ถ้าเกิดปฏิกิริยาขึ้นมาก็อีกเรื่อง”

“ก็จริงนั่นแหละนะ อยู่แบบนี้ไปเรื่อยๆ ก็สามารถเป็นราชาของอาณาจักรที่รุ่งเรืองเกมสงบสุขได้ จะไปมีใครขว้างมันทิ้งละ”

“แต่ตอนเด็กๆ ก็เคยพูดว่าอยากเป็นมังกรอยู่นะ เพราะแข็งแรงดี”

“แบบที่ได้กินนูบลูในโลกพวกฉันบอกว่าอยากเป็นฮีโร่ขบวนการห้ำหั่นนะ”

จะว่าไปจากที่เกิดอะไรหลายๆ อย่าง ในปาร์ตี้เราเลยมีเจ้าครั้งคนครึ่งมังกรอยู่ แต่ก่อนกลับไปยังโลกเดิม หมอนั่นจะเอาส่วนที่มังกรออกไปได้หรือเปล่านั้น ถึงจะได้ยินจากท่านมังกรของแท้ในเชิงที่ว่าเวลาผ่านไปจะจางไปเองก็เหอะ

“แล้วหัวหน้าห้องล่ะ ในอนาคตตั้งใจจะเป็นอะไรหรือ”

ฟรีลซิลลาถามอายะจัง

“สถานการณ์ฉันคล้ายๆ กับฟรีลซิลลาอยู่บ้างละมั้ง จะรับช่วงต่อคุณพ่อ หรือจะรับช่วงต่อคุณแม่ รู้สึกว่าจะเส้น

ทางไหนก็ถูกบุญไว้อย่างสะดวกแล้วนะ”

คุณพ่ออายะจึงเป็นสมาชิกรัฐสภา ส่วนคุณแม่เป็นผู้บริหารบริษัท เป็นตระกูลหัวกะทิลงามิสกุล แน่แน่นอนว่าจะอันไหนล้วนเป็นงานที่ไม่ง่าย แต่ถ้าเจ้าตัวอยากเป็น เธอก็อยู่ในสถานะที่สามารถรับฐานการเลือกตั้งจากคุณพ่อ บริษัทจากคุณแม่ กับสิ่งที่พ่อแม่สร้างมาได้ง่าย ๆ เลยเช่นกัน

“อืม ถ้าเป็นหัวหน้าห้อง เราว่าเลือกทางไหนก็มีความสามารถเพียงพออยู่แล้ว เหมือนเราแหละ”

อายะก็ยังพอฟว่า แต่ผมว่าพริลซิลลานี้ประเมินตัวเองสูงเกินไปแล้วละ

“ฉันคิดว่าทางไหนก็ได้แย่ แถมเป็นงานที่มีความหมายด้วยนั่นแหละ แต่ก็ทำให้รู้สึกว่ามันมองเห็นอนาคตตัวเองไปซะแล้ว จนเคยคิดว่าไม่มีทางอื่นที่เหมาะสมกับตัวเองแล้ว เหม่ออยู่เหมือนกัน”

“เป็นความกลัวที่หุรหาคดี อืม แต่เราเข้าใจความรู้สึกนะ เราเองบางครั้งก็เคยคิดอยากจะเป็นแค่นักกินขนมธรรมดา อยู่นิ่งในตำแหน่งความรับผิดชอบหนัก ๆ แบบเจ้าหญิงด้วย”

“มีอาชีพตามใจฉันพรรคนั้นด้วยอะ”

ผมตัดมุกพริลซิลลาพร้อมกับเปรียบเทียบภาพในอนาคตตัวเองกับเพื่อนสมัยเด็ก ทำให้เกิดกังวลขึ้นมา ดังนั้นเพื่อขบไล่ความกังวลนั้นออกไป ผมก็จะพยายามตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ไม่ว่าจะขอให้ฮิลมิหรือมุนากา-

ตะช่วยฝึกเรื่องร่างกาย ขอให้ซาคางามิลอนหนังสือ หรือขอให้ครูงานะสอนความรู้เรื่องรถไฟให้ แน่นนอนว่าการฝึกซ้อมเพียงไม่กี่วันเชื่อว่าช่วยทำให้เป็นอะไรขึ้นมาได้ แต่ถึงอย่างนั้นตัวผมเองก็รู้สึกได้จริงๆ ว่าตัวเองออกตัวช้าแล้ว

ส่วนพริสซิลลาชวนสมาชิกคนอื่นคุยต่อ ช่างไม่สังเกตเห็นเลยว่าตัวผมกำลังกลุ้มเรื่องอนาคต

“มุนากาตะ อนาคตตั้งใจจะเป็นอะไรละ งานแบบร้อง ‘อ่ากกกกก’ เพื่ออธิบายความแข็งแกร่งของวิชาตัวร้ายคนใหม่พร้อมกับถูกฆ่าในปริบทาหรือ?”

“เป็นแค่อันเตอร์ด็อกจะไปเอาอะไรกินเล่า”

มุนากาตะมีวิธีพูดเสียดสียาวๆ ของพริสซิลลา พร้อมกับยกแขนข้างหนึ่งขึ้นมาเบ่งกล้ามเนื้อ

“ว่าจะเรียนต่อ ศึกษาเรื่องกล้ามเนื้อ แล้วสักวันจะเป็นครูสอนเพาะกายนะ”

แล้วเขาก็เตือนเรื่องเส้นทางในอนาคตออกมา

“เป็นแค่นักเพาะกายอย่างเดียวมันหากินไม่ได้นี่นะ ถ้าจะใช้เรื่องสภาพแวดล้อมที่สามารถจัดการกล้ามเนื้อตัวเองขึ้นมาได้ง่ายๆ มาเลือกสถานที่ทำงาน ฉันคิดว่าครูสอนนี่แหละเหมาะที่สุด”

“โฮ้ เป็นวิธีการใช้ชีวิตแบบพึ่งงานอดิเรกกับผลประโยชน์ไปในทางเดียวกันแฮะ ยอดไปเลยนี่”

นั่นเป็นกล้ามเนื้อเพื่อชีวิต และในเวลาเดียวกันก็เป็นชีวิตเพื่อกล้ามเนื้ออย่างแท้จริงและสมบูรณ์แบบ นึกภาพ